

Universul Literar

— PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 60 lei. în străinătate pe un an 120 lei. —

O FRICA

(Sezi explicația în text)

Grăire către tineri

Și astăzi mă înalt spre voi, tineri în care seva primăverii clocotește năvalnic, și vă spun cuvinte pe care se poate să le pricepeți mai târziu. Sufletul meu vă îmbrățișează cu iubire și ar voi să-l înțelegeți încă de astăzi, pentru că multe lucruri rele să nu se mai întâmple, pentru că bunele fapte să înfrângă pe cele rele, și îndreptarea lumii să vină mai de grabă.

Voi care vă îndestulați zilnic cu pâinea celui mai curat grâu al luminei și vă simțiți totuși încă flămânzi, dacă vreți ca hrana voastră să fie duhului vostru cu saț, chemați și pe alții, pe cât de mulți, să se nfrupteze din grâul cel minunat, și atunci veți trăi aievea bucuria și fericirea marilor inițiați.

În lupta lumii între bine și rău, voi nu știți ce cale trebuie să alegeți și, pentru că ziditorul vă trimite ispite și încercări felurite, voi mergeți unde tinercețea vă mbie ca să știți mai la urmă dacă ați făcut bine sau rău.

Arihman și Ormuzd sunt cele două genii care vă îndrumă în colcoșul luptei, spre bine sau spre rău. Dacă voi trebuie să fiți pe deplin pozitivi pe selile voastre, pedepșea stă în voi și vă apasă sufletul, iar dacă e să fiți laudați, călin veștă rădăcini de furtire sunt în voi.

Păcatul este rădăcina din care se naște pe care-l știți cum îl cunoaște voi. Cel mai mare păcat este acela care se frânge prin neîncredințată a firei, atunci când ea vă cere să o salutați cu flori.

În fire voi sunteți un sunet melodios căruia trebuie să-i corespundă un alt sunet de aceeași fire.

Numai astfel se poate simți acordul unui himn. De multeori voi stricați însă acordul, cântând legătura cu orice sunet întâmplător, — și atunci, din această pricină, vă vin toate nenorocirile. Când ați rădăcină și porniți rădăcină neîncredințată să o aflați, și când vă nchipuiți că ați descoperit-o, vedeți că toată lumea îndură cu voi dar din pricina voastră.

Se cade să aprindeți pe lume făclia iubirei. Ea este sunetul corespunzător sufletului vostru, — și numai cu zel acordul va fi un semn înălțător către cer.

Nu ura pe pământ este simbolul vieții. Acest mobil sufletește nu creează ci distruge, nu parfumează ci înveninează.

Potoliți ura pretutindeni, ca să puteți mirosi fără spini trandafirul iubirii.

Natura a creat un rău pentru desăvârșirea omului și mântuirea păcatelor. Răul este legat de bine și pe omul rău se poate mântui.

Și pentru că răul este necesar, el este legat de bine și pe omul rău se poate mântui.

Natura a creat un rău pentru desăvârșirea omului și mântuirea păcatelor. Răul este legat de bine și pe omul rău se poate mântui.

În noaptea Sf. Andrei

— Urmare și strigăt —

Fata călcă în poale capul mortului și sângele care țâșnea din rană o stropi pe mâini și pe vestmânt. Năucă de durere uitase pe Ion, strigând doar printre hohotele de plâns:

— Rădăcu meu... Rădăcu meu... cine te-a omorât?

— Tu, tu, rădăcu Ion sălbatic ca o fiară, tu l-ai omorât!

Plânsul se stinse pe buzele copilei. Se ridică de jos, clătănindu-se ca amestecată și străgându-și în mâini fruntea, ca și cum i-ar fi fost frică să nu-i plesnească de atâta încordare, în gâimă:

— Cum?... eu l-am omorât?... eu?

— Da, tu, rădăcu iar Ion.

Tot așa tremură și căprioara în fața tigruului, care sigur că nu-i va scăpa victima, se bucură o clipă de spaime ei înainte de a o sfâșia.

În jurul lor era tăcere de mormânt, nici vântul nu mai sufla. Inghetăt de groază, rămăsese par'că și el agățat de marginile zării. Lăsând toporul lângă mort, Ion fugi. Marioara făcu câțiva pași, apoi se întoarse iar de

fugevachie alături de lupul înșuflător. Se tângui cămășii înșuflător, apoi caprinsă de furie, se ridică și smulgându-și părul încep să strige:

— Ea te-a omorât... tu te-am omorât!

Se nverti de câteva ori pe loc, căzu jos și iar se ridică, înghetăt vorbe fără șir. De odăină se opri, privind pustiul din jurul ei cu frică. Păru că ascultă ceva și iar, svârbindu-și capul, porni în goană spre est cu părul în vânt, țipând:

— Eu l-am omorât... eu l-am omorât!...

Alerga astfel pe ulițele satului tânguindu-se. Pe la înnoptare luminate se iveau chipuri îngrozite, cântând să pătrundă cu privirea întunecată de afară. Căinii îi sfâșiară vestmântul, rămânând cu sâni și umeri aproape goi în bătaia năprasnică a Crivățului care acum urla și el. Câțiva bărbați o luară cu sile și-o duseră acasă. Acolo, la lumina lămpii, toți văzând-o rămăseră împietriți. Cu mâinile și brațele pline de sânge, cu fața galbenă, cu ochii plini de groază și de nebulă, ea se uita la toți mângâindu-și șuvițele resfirate ale părului ei întunecat. Maică-sa căzu-

se jos, iar tată-său plângea rozemat de pavajul uși. O babă intră, privi și zise:

— De măicuță, știam că nu-i bine... i-am spus să tacă dar nu m'a înțeleș...

Jandarmii veniră. În fața chipurilor lor lor crunte, ea păru că se deșteaptă. Pe când ei o smuceau să o ducă afară, ea, având în ochi o licărire de judecată, se împotrivi țipând:

— Nu, nu sunt eu de vină... nu am omorât eu... nu, nu, nu!...

— Dar cine? sbieră un jandarm privind-o aspru.

— Cine?

Ochii i se umplură iar de groază. Uitase toate, nu-și mai amintea decât glasul fioros al lui Ion zicându-i: „Tu l-ai omorât!”

Când jandarmul o întrebă din nou ea le răspunde răsând dintr'odată, mirată ca un copil:

— Eu l-am omorât!...

De acolo cu toți porniră spre cel care, amărșit, visa visul lung al morții sub frământul crâncilor desfrunzite.

Găsimă moartea și toți cei morți se grămădiră sub vânt la lumina unui felinar. Moartea se omoră:

— Deși vă înțelegeți... înțelegiți via.

Și Ion se uita cu sile ca o cerșetă, cu părul mătășit. Moartea îi plânse și șie-lușă și sâmburii sărăciului. Cineva zise:

— Moartea lăsa... se omoră se omoră!

Moartea zicându-și că nu-i nimic la căutare plângea.

În noaptea Sf. Andrei, în satul Crivăț, rădăcina se omoră și juca cântecul său alături de Rădăcu și alți copii care erau amestecați în toată firea.

În noaptea Sf. Andrei, în cămăruța lui cu perdelele înșuflător, rădăcina se omoră și juca cântecul său alături de Rădăcu și alți copii care erau amestecați în toată firea.

SONET

În înălțimea cerului vegherii
În tăcerea nopții vegherii
În care cântă și plânge în tăcerea,
Un dor tăcut, pământul resuscitat.

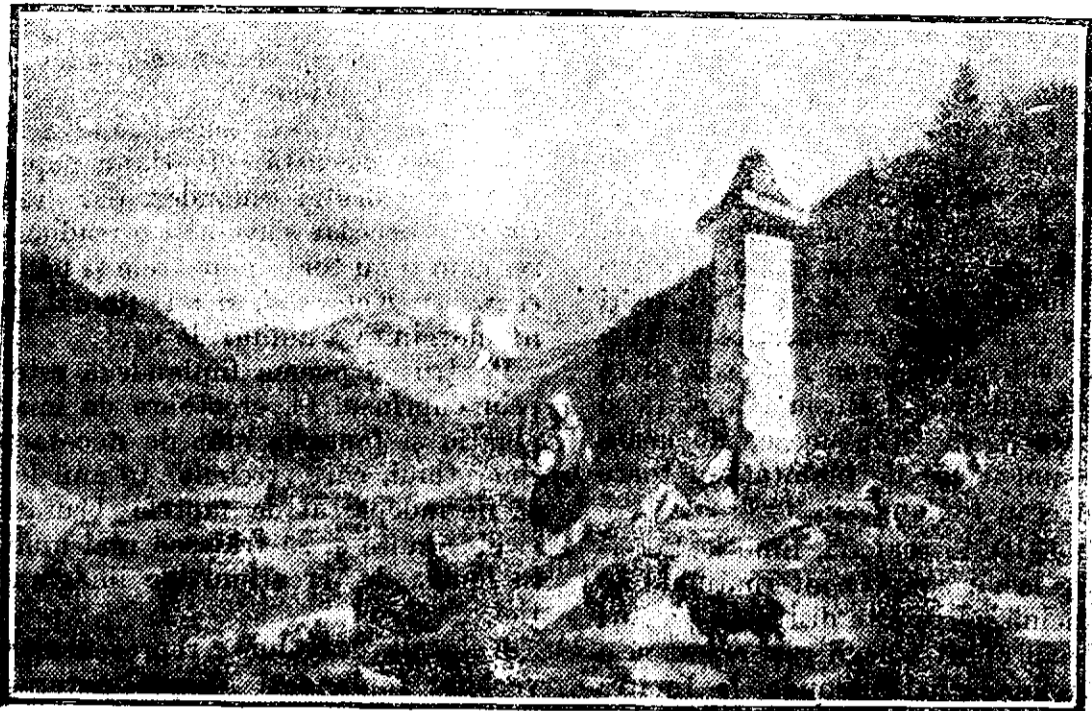
În tăcerea nopții vegherii
Că strigă și țipă să-mi lăsa
Când singur cântă și voi plânge în tine
Căntă în cămăruța vegherii.

Și nici un sunet în apete tăcut
Ce-au înmădat în mine ca în o groapă
Și'n inimă nu pot să mai încapă.

Atât amar de care vai, mă sperii,
Și'n taină arde candelă vegherii
Pe când un dor de tine mă tot sapă.

Petre Antonescu

Din gloria provinciilor alipite

CRUCEA TĂTARILOR, în valea Prissaca (Bucov. na), așa cum era când a văzut-o G. Sion acum 70 ani. (Vezi „Universul Literar” No. 5, Pagini din trecut.)

Toți îl socoteau drept un sfânt, ale cărui sfaturi erau în totdeauna ascultate. Pentru el găsea o vorbă bună chiar și Voicu, omul cel mai ursuz din sat.

— Ei, Moș Ion, n'ar fi fost în stare să facă rău nici unui vierme... ce blândețe de om!

De câte ori trecea pe undeva, auzea mereu aceste cuvinte, rostite tare în urma lui. Atunci fața i se făcea ca varul și întorcând capul, zicea celor cari îl priveau cu bunățate:

— Ei copiii moșului... Dumnezeu singur vede și știe și fiindcă numai el ne înțelege, singur el poate să ne ierte...

Dar iarna ca și vara, pe soare și pe ploii, o bătrână gârbovită, uitată aproape de oameni și de moarte, rătăcea pe ulițele înguste ale satului, rătăcea nebună, cântând un cântec atât de trist că toți cari îl auzeau simțeau fără de voe umplându-li-se ochii de lacrimi. Mai în totdeauna ședea pe un bolovan, cam pe la mijlocul drumului mărginit de plopi. De vede doi tineri unul lângă altul îi privea o clipă apoi isbucea într'un hoț de răs atât de fioros, de nginghea sufletul copiilor încrezători în fericirea clipelor fugare. Totuși nimeni nu îndrăsnea s'o alunge din sat. Fusese și ea fată de părinți bogați, avusese ră chiar și argați în curte, și dacă mânia lui Dumnezeu se năpustise asupra-i, de ce s'o mai lovească și mânia oamenilor.

Intr'o noapte, era tocmai noaptea S-tului Andrei. Noembrie urla purtat de-un vânt năpraznic. În tot satul era întineric, numai în căsuța lui luminată ca de obicei, moș Ion lucra. Pe pereții goi, flacăra lămpii tremura ca bătută de vânt și prin colțuri se pitea întinericul alungat de ea. În fața casei, chiar lângă geam, un câlm își clătina erăngile uscate. Una

din ele isbi'n fereastră; moș Ion tresări și ascultă... orănguța isbea într'una, ca un deget înghețat, a cărui bătaie ar fi vrut par'că să-i amintească ceva. Măinile ncepură să-i tremure, picuri de sudoare rece-i acoperi fruntea. Crivățul isbea în ușe, ca și cum ar fi vrut să o deschidă. Deodată i se păru că cineva îl strigă. Era o chemare puternică și tristă, venită de departe ca din celălalt capăt al lumii.

— Vino!

Lucru căzu din mâinile bătrânului. Lampa sta gata să se stingă și deasupra capului, simți trecând un suflu rece care-i înghețea sufletul. Și iar se auzi glasul:

— Vino!

Moșneagul se ridică de pe jilt, își încheie surtucul la gât și eși afară. În urma lui, sfărâind, feștila lămpii se stinse. El o porni dealungul uliților, merse mult, eși din sat și ajunse pe drumul pustiu, pe marginile cărui, ca niște coloane întunecate, plopii se legănau în vânt stând par'că și ei la sfat cu noaptea. Din loc în loc, i se părea că nătâlnește oameni cunoscuți din sat, cari îl întrebau:

— Unde mergi moș Ioane?

Dar el grăbit nu le răspundea. Cami pe la mijlocul drumului o sfârșeală nespusă îi îndoi genunchii și căzu jos. Vântul se mai potolise și zăpada începuse să cadă mai multă, îngroșând mantia strălucitoare a pământului. Ingenunchiat, singur în fața imensității din care, capetele de flori albe cădeau fulgii luminoși, moș Ion își aminti de noaptea îndepărtată, retrăi clipele de ură și durere, le retrăi cu-atâta putere, că simți reînviindu-i în suflet, patima de odinioară, fiorul amintit și sălbatic al fiarei care i se pitise în suflet. Cu mâinile tremurând dar nu de frig, caută ceva pe zăpadă... lacrimile i se uscară sub pleoape. I se părea că aude șoapte blânde și colo, colo strânsi unul lângă altul îi vedea pe ei... Cu nerăbdare, mâinele slabe și bătrâne, scormoneau zăpada, căutând ceva... Și-l găsi. Nu se miră de loc, că de ani de zile toporul rămăsese acolo, neclintit. Se ridică de jos, îl luă, îl ridică și rânjind cu ură vru să lovească... Dar atunci din umbra nopții o formă omenească se ncheagă, plutind în aer ușoară. Se pleacă spre moșneagul ce sta cu brațele ridicate, gata să lovească și-i spuse:

— Ioane!... Ioane!... vrei să mă omori odată?

Un fior nebun de groază sgudu-i pe

CUGETARE

Lui Eminescu

Își scutur arborii podoaba și pe cărări și pe morminte...
.. Și e târziu, nu vine nimeni de morți să-și mai aducă aminte
În umbra lată ce-o dau teii dorm la un loc și proștii și genii
Căci c'o măsură se măsoară: ființe, astre și milenii...
Lumina își îmbracă haina întunecată de nserare,
Nedestulit ascunde-orășul lucirea turelor în zare;
Și cum s'a desoțiat în câmpuri pe pat de flori, această noapte.
A tîmțiat nemărginirea cu'n miros vag de fructe coapte...

Dar viermi du: în sarcofage distrugerea de nedescris...
De ce-i nesocotită și moartea și-afară e atâtă vis?
Au cer și spațiu nu's supuse aceleiași metaforză,
O inimă ce se îngroapă nu se transformă într'o roză?...
Sămânța ce-i de vânt adusă e intruparea unei flori,
Un soare de s'z stinge 'n haos se nlocuește cu alți sori;
N-tura e în vecl aceiași; atomii duc etern război...
Destramă timpul vecinicia în fiecare dintr'e noi.
...Iar dacă pulbera de stele cu 'nsufleturile mișcării
Au fost zidite de cuvântul sburat din armă cugetării;
Și dacă 'n noaptea asta plină cu poleieli scânteitoare
Mai urcă 'n infinit regrete cu fie-ce minut ce moare,
Aceleiași legi ce nu se schimbă ne mângâie fără să știm,
Căci viața nu-i o amăgire, ea ne-e dată s'o trăim...
Iaceruit de strălucite margini se naște omul fără veste,
De se intrupează viața într'ânsul și moartea tot într'ânsul este...
Deci tâlcul: — veșnica putere destul de darnică e și sine-i,
Ființă dete neființet: făca să fii merit luminei.

Ion Dobosariu

bătrân, pe când ca un fum, arătarea pieri, se risipi în ploaia miilor de fulgi. Atunci, fermecătoare ca sunele unui flaut, o voce răsună lângă el cântând o doină adusă de departe de un flăcău necunoscut... Și era atât de dulce glasul, de-ți părea că un inger atinge în treacăt, cu aripa-i de aur, coardele vântului.

— Iartă-mă!... ertăți-mă!... băigui bătrânul, simțind cum i se rupe ceva în pept. Apoi căzu iar jos, strângând în mâini o ramură uscată, frântă de crivăț dintr'un plop. Lacrimile i-alunecau pe față, îngropându-se în barba-i albă și acum, cu sufletul purificat prin ultima încercare se duse spre cel ce iertător își întinde brațele din lumea 'n care nu-i iubire și nici ură, nici gândire, nimic, nimic alt de cât pacea nesfârșită.

Pe bolovanul de piatră, nebuna cânta din ce în ce mai trist, mai stins...

A doua zi un sătean, mergând cu căruța spre târg, îi găsi pe amândoi adormiți pentru totdeauna sub stralul rece și alb.

Lucia Totu

Pagini din trecut

Din Revista Română a lui Al. Odobescu reproducem o interesantă fabulă, menținând ortografia vremii pentru a nu se pierde nimic din farmecul arhaic al acestei spicuiiri în trecutul nostru literar.

Neguțătorul

„La vin 'ncôce, măi nepoate!

„Dar ce te-ai cufundat acolo 'n socotele;

„Vino de vezi aice un negustor cât poate

„La casuri, scii mai grele

„Cunosci tu cea bucată 'd'aba, de molli roasă,

„Și putredă și groasă.

„Ei bine, Dumnezeu

„Trămisse 'un nătăreu.

„Și iată bănișorii că mi sunt acum 'n palmă

„Pe un lucru fără de seamă”

„Așa poate să fie, respunse cel chemat

„Dar unchiule ești înșelat.

„Că tu monedă falsă pe mărșă ai luat

Epitaf

La mormântul unui doctor

Sub această peatră zace un doctor învățat

Cu moartea lui de moarte pe mulți el a scăpat.

„Așa diplomația înșală și se 'nșală,

„Așa mai mulți din oameni mic de la mare fură

„Cu osebire numai că unii nu au gură

„Să dea pe alții la iveală.

A. Donici

Literatura nordului

POEMUL „KALEVALA” AL FINLANDEZILOR

Unul din popoarele cari au scăpat de sub domnia rusească, cum au scăpat și moldovenii din Basarabia și polonezii este poporul finlandez. Popor vechi, cu o cultură și o civilizație mare, popor muncitor și care și câștigă greu viața într-o țară puțin binefacătoare de bogății, el ți făcea o impresie curioasă, când l vedeai, sub guvernarea rusească, și te mirai cum putea Rusia înapoiată și sălbatecă să stăpânească un neam de oameni așa de înaintați în toate cum erau finlandezii.

În 1910, în toamnă, fiind la Petersburg la un congres internațional de medicină, între alte distracții pe cari ni le-au oferit colegii ruși a fost și o excursiunea în Finlanda, la Imatra o cascadă renumită în munții finlandezi. Atunci am fost pentru întâia oară în Finlanda. Rămânând după congres încă câteva luni la Petersburg, dese ori, în zilele de sărbători mă duceam în cele mai apropiate orașe de Petersburg, ale Finlandei. Și îmi aduc aminte, că cea dintâi impresie mi a fost cea spusă mai sus: o nedumerire de a vedea poporul acesta cult, așezat, muncitor, artist, guvernat de muscaii.

Deși Petersburgul era un oraș care avea toate binefacerile unui oraș european, totuși de îndată ce treceai frontiera rusească și intrai în Finlanda te simțeai într-o altă țară mult mai civilizată, mult mai cultă. Dela clădirile lor mai toate în lemn, cu ferestre mari, și în stilurile cele mai diverse, dar în general în acel al vilor și clădirilor elvețiene, și până la stradele lor toate bine pavate, cu trotuarurile largi curate, totul ți da impresia ordinii, curățeniei, așezării solide.

Dar ceea ce fermeca mai mult erau satele și mai ales proprietățile izolate. Din când în când vedeai câte o clădire aparte, înconjurată de un parc de pini sau de brazi, lucind în bătaia soarelui și care te ispătea cu liniștea și măreția naturii care te înconjura. Țară de păduri, de dealuri, de fiorduri și de multă zăpadă, Finlanda e și țara de lungi seri, la vetrele mari în care arde trosnind bradul și în jurul cărora se spun basme și se trăește cu povestiri din trecut.

Și ar fi uimitor să fie altfel! Toate popoarele cari n'au un prezent luminos trăesc cu trecutul lor. Așa au trăit polonezii așa au trăit și finlandezii!

Trecutul finlandezilor ca și al sârbilor este plin de legende. Poate că după greci și germani, după *Iliada* și *Cântecile Niebelungilor* niciun popor n'are o poemă așa de frumoasă, creată de imaginația poporului cum

o au finlandezii, cum este *Kalevala*, poemul lor național.

Nu știu dacă s'a scris cândva la noi despre această creațiune populară a poporului finlandez, dar cred că ar fi necesar s'avem și o traducere, cum o au toate popoarele și până și rușii a *Kalevalei*, și nu numai să ne mărginim a aminti de ea.

Pentru că poema finlandeză este, prin cuprinsul ei, creatoare de imaginație și fantazie atât de necesare tineretului, care trebuie în anii lui să fie îndepărtat de faptele brutale și obicinuite și să trăiască mai mult în lumea de creațiuni ale imaginației.

Kalevala dezvăluie reprezentarea vechilor finlandezi despre puterile cari au îndrumat viața omului și a naturii în imagini grandioase, cari reflectează lupta aceea nepotolită pe care trebuie s'o ducă omul cu natura Nordului așa de severă și de grea.

În chipul *Jumalei*, este închipuită puterea universală, creatoare, care locuiește între aștri cerului. Asămuită divinităților din Biblie, *Jumala* ar fi *Jehova*, tatăl creator al omenirii. Cerul și văzduhul sunt exprimate în chipul lui *Ucco*, creatorul a tot ce este vizibil. Din aer s'a născut *Ilmatar* — de aci numele cascadei *Imatra* — mama apei și rața, din oul căreia s'a creat pământul și aștrii cerului. *Ilmatar* — apa, crează malurile, stâncile, pietrele din apă. În această închipuire se manifestă reprezentările anficului finlandez despre rolul apei în crearea uscatului. *Ilmatar* a creat și vântul; *Ilmatar* a creat și pe înțeleptul *Weinemeinen*, eroul principal al *Kalevalei*, care, cu ajutorul lui *Ucco*, a creat lantele.

Fratele lui, *Ilmarinen*, meșterul

IUBIRE

Iubire, farmecul vieții...
O lume 'ntreagă ți se 'nchină.
Căci tu ești valul de lumină
și visul drag, al tinereții.

Misterul nopților albastre,
Cu doinele din luminșuri.
Și freamătul de prin frunșuri,
Sunt ale tale vrăji din aștri.

În jurul tă e numai slavă...
Înconjurată de idealuri,
Te-lăinși pe-al versurilor valuri.
Și sorbi din cupa ta suavă...

Preiudți dulci, fie-ți respirație?
Păduri de jag, cu păsărele...
Și câmpul drag cu vioarele...
Doinind din harphă și din liră!

Și sufletu-mi robuț și lasă...
În vota ta... Zee mărească...
Îar visu-mi searbăd de viață.
Se pierde 'n inima solocă!

Jenica Bordeanu

faur, este fiul aerului și stăpânul vânturilor; el este și zeul focului, celui de al treilea haos după apă și aer. În haosul cosmosului mai sunt și alte puteri ale naturii și care sunt reprezentate în *Kalevala* sub forma de fete tinere. Din laptele fetelor aerului se naște oțelul, obiect atât de util omului de nord.

Așa se crează treptat lumea din puterile binefăcătoare ale naturii. Principiul răului în *Kalevala* este reprezentat prin zei *Häsi* și *Louhi*, care locuiesc în țara care este în vecinică besnă *Poholie* și în care stăpânește frigul și zăpezile. Pentru ca să nimicească pe oameni *Louhi* vine în ajutorul fetei oarbe a împăratului morților și care naște nouă fii, care sunt boalele oamenilor; ea fură soarele și luna din țara luminoasă a *Kalevalei*, distruge toate vitele din ea și așa mai departe. *Louhi* este expresia iernei întunecoasă a nordului și care trimite nenumărate nenorociri locuitorilor nordului.

Ca și în mitologia greacă *Kalevala* știe împărăția morților: iadul. Aceasta este insula *Tuonela* cu împăratul și împărăteasa *Touni* și cu fiica lor *Touneta*; ca să ajungi în această insulă trebuie să treci râul *Touni*.

Opusă acestei insule este țara luminei, țara eroilor, locuința *Jumalei*, unde în vase scumpe se pregătesc alifii pentru învierea celor uciși și vindecarea răniților.

Lupta între principiul binelui și răului din țara luminoasă a *Kalevalei*, locuită de urmașii lui *Kaleva* și din țara întunecată a frigului — *Poholie*, unde trăește *Louha* cu fecioarele ei, formează subiectul *Kalevalei*. Locuitorii *Kalevalei* și însăși *Weinemenen* se logodesc cu fecioarele *Louhei* și prin aceasta logdona se caracterizează eforturile omului dela Nord ca să stăpânească țara frigului, și servește ca element de unire a întregii epopei finlandeze. În povestirile acestei epopei se pot vedea caracterele vieții sufletești și existența săracă a vechilor finlandezi în mijlocul naturii nordului cu vecinicele ei furtuni și cu munții ei stâncoși.

Poema *Kalevala*, după cum spun, a interesat pe toți cari au cunoscut-o. *Grimm*, cunoscutul povestitor, spunea de ea că este cel mai scump tezaur al poeziei epice. Tradusă în limba germană în 1849, ea este tradusă în limba franceză, un an mai târziu și în cea rusească în 1887, după care am și luat datele de mai sus.

Ca să-ți faci o idee de caracterul poporului, de viața lui, de rezistența pe care a arătat-o ca să învingă greutatea naturii în care s'a așezat și să reușească a face din acest colț de pământ așa de aspru și rău, care este Finlanda, e nevoie să cunoști poemul lui național *Kalevala*.

Iată de ce din vreme în vreme vom traduce, după ediția rusească, câte unele din cele mai caracteristice

VIOLONISTUL DIABOLIC

Ingres. Portretul lui Paganini (1819, muzeul Luvru, Paris).

părți ale acestui poem pentru citorii *Universului literar*, până se va găsi cineva să dea pentru tineret și chiar pentru cei în vârstă, cari iubesc celitul, o traducere completă a *Kalevalei*.

dr. I. D.

Din „Kalevala“

Salutii cântărețului

Mi-e dor să cânt un cântec, un cântec puternic, pe care l cântau adeva străbunii. Răsună gata cântecul, cuvintele lui se topesc sub buze, dau zor pe limbă, vreau să străbată printre dinți.

Dragul meu prieten, frățiorule, tovarășul meu de aceeași vârstă a copilăriei de aur! De mult nu ne-am întâlnit; în cele din urmă găsit-ne-am în acest pământ de mează-noapte nenorocit. Să ne luăm de mâini, să unim între ele degetele noastre și să cântăm cu tine împreună cântecul, cântecul puternic¹⁾. Las' să audă prietenii noștri, las' ca tineretul să pătrundă cuvintele acestor cântări frumoase; pe ele le-a purtat la brâuul său credinciosoul *Weinemenen*, pe arcuul său *Jucahainen*, pe spada sa *Kankomieli*; s'au păstrat cântecile acestea în câmpurile *Poholei* negre și în stepele *Kalevalei*.

Tatăl meu le-a cântat cândva, dragându-și toporul, și mama m'a învățat să le cânt, șezând lângă fusul ei, pe când eu copilaș mă țaram la picioarele sale. Am fost eu atunci mi-

1) Și astăzi când țranii finlandezi cântă fragmente din *Korvala* lac în fel-se așază una în fața altuia și se unesc degetele mâinilor și cântă pe același ton amândouă!

cut de tot, cu un lapte singur mă nutream; am aflat eu atunci din aceste cântece, cum a îmbătrânit în ele *Sampo*, cum de farmece a murit *Louhi*, cum s'a stins din cântece *Vipunen* și din dansuri a murit *Lemin-kainen*.

Mai sunt și alte cuvinte și multe cuvinte dulci, înțelepte și de duh; le-am găsit pe poteci, le-am cules de pe ramuri, din crânguri și din florile albe de pe câmpuri, când am umblat prin poienile verzi ca păstor cu vaca mea *Murrica* cea neagră și cu roaba mea *Kimmo*. Mi-a șoptit cântece și gerul, mi-a spus rune²⁾ și ploaia, mi le-a cântat și vântul, mi le-au adus și valurile mării, păsările mi-au rimat cuvinte, cuvinte mi-au șoptit și vârfulurile brazilor, pinilor și al ploilor.

Am strâns în ghem aceste cânturi, le-am pus în sânioara mea și le-am ascuns în hambarul nostru în lădița cu miere. Au stat acolo multă vreme, gerul le-a strâns pe toate. Oare, n'o fi timpul să le aducem în casă? N'o fi timpul să deschid lădița, plină cu cuvinte dulci și sunete și să desfac ghemul fermecat, să deznod nodul acela de cântece?

Cântec de slavă voi cânta eu; vor răsună frumos runele, dacă mi se va da de băut bere, și mi se va da din cea proaspătă. Dacă nu-mi vor da bere, voi fi mulțumit și cu apă, și cânta-voi eu cântecul meu, spre bucuria și veselia tuturor, pentru că ziua aceasta s'o înfrumusețeze și s'o închee o seară superbă.

Teatrul Național. — Se repetă comedia lui *Rebreanu* „*Pitcul*“ sub direcția de scenă a d-lui *V. Enescu*.

Vlitoarea premieră va fi *Hedda Gabler*, puternica dramă a lui *Ibsen*.

Opera Română. — În matineul de azi *Duminecă* se va reprezenta „*Liakme*“ cu d-na *Elena Drăgulescu*.

S'a pus în repetiție „*Un bal mascat*“ de *Verdi*, cu d-na *Roman*, tenorul *Vrăbiescu* și baritonul *Teodorescu*.

Spectacole. — Sâmbătă 3 Martie va avea loc ultimul bal mascat al sezonului, dat de societatea scriitorilor Români.

Duminecă 18 Februarie la orele 4 p. m. Centrala soc. Zorile a organizat în sala de sus a liceului „*Lazăr*“ al 17 festival comemorativ, închinat memoriei lui *Spiru Haret*.

Se vor ține conferințe și vor fi producțiuni artistice și muzicale.

Trandafirul

Parfumul tău în lume seamănă n'are
Divină floare cu petale fine,
Tu-mi amintești de zi e mai senine
Și gândul meu îl pieci înspre visare!

Când îți desmerd petala ta îmi pare
C'alint obrazul mult iubit de mine,
O, trandafir, de te slăvesc pe tine
Ador un chip din largă depărtare!

De ești aprins, ești tinerețea-i vie,
Sau pal de ești, a lui melancolie,
Iar de ești alb ești inima-i curată!

Pe-al meu mormânt să crească trandafirul
In veci să-mi toarcă firul amintirii,
Divină floare veșnic adorată!

Elena Pădure-Iași

Insemnările unui trecător

(În momentul, când se discută așa de intens, dar mai ales așa de variat asupra libertății presei, se găsesc profesioniști ai presei, cari să ceară suprimarea unor ziare; iar alții să propună ca ziarele să nu publice știri exacte asupra evenimentelor așa cum se desfășoară.

Ne-am deprins cu fraza, că Franța e țara libertăților. Și nici nu se poate să nu fie așa. Franța a formulat și a aplicat cea dintâi imperativul programul dezvoltărilor naționale: „libertate, egalitate, fraternitate”.

Și în Franța totuși s'a retras decorația unui viou scriitor, fiindcă a scris liber, în deplină libertate, un roman asupra fetelor.

Libertatea scrisului are prin urmare o limită. La noi, după unii: oportunitatea politică; după alții: anume interese „democratice” (?) iar după cazul recent din Franța: O morală publică de stat.

În legătură cu retragerea decorației scriitorului francez, fiindcă a scris realist despre fete Romanul ar fi intitulat în traducere românească „Băiata”, mai mult ca oricând pedagogii discută dificila—ca prejudecătura—problemă a educației sexelor; iar în Anglia se propune cu stăruință ca băieții și fete să învețe loialtatea.

Prin urmare libertatea trebuie înțeleasă după punctul de vedere al celui, care o discută, dar mai ales o aplică.

De pildă, un punct de vedere.

N'ar fi o situație mizerabilă, să se spună, că e liber să apară în cutare țară, un ziar, care să provoace ura de rasă și să atâțe la dușmănia cetățenilor acelei țări?

Sau

N'ar fi o rușine să se împrăștie în toată lumea, sub titlu de literatură... pornografiile cele mai abjecte?

Bart.

MICHEL PROVINS

Greșeala femeilor

ALICE a fost și este încă o femeie frumoasă și inteligentă. Iși iubete cu pasiune atât soțul, cât și pe cei doi copilași. Cu toate că a împlinit 40 de ani, vârsta la care povestea femeilor frumoase încetează, vârtejul amețitor al vieții, o mână, fără să-și dea seama spre eterna greșeală a femeilor.

ARGUEIL, 45 ani, soțul ei, crezându-se fericit în căsnicie, n'a căutat nici odată aiurea, ceace avea acasă la el.

GASTON, filosof optimist, prietenul lui Argueil, a învățat din cartea vieții că soluțiunile moderate sunt mai generale de cât cele extreme.

Acasă la Gaston, într'o după masă, Argueil intră desnădăjduit.

Gaston (surprins și neliniștit de înfățișarea prietenului său). — Ce s'a întâmplat?

ARGUEIL (enervat). — Trebuie să-mi fi martor... Soția mea mă înșeală...

GASTON (liniștit). — Ah! Credeam că s'a întâmplat ceva mai grav! Dacă este numai atât...

ARGUEIL. — Ce, aiurezi? Asta nu însemnează nimic? Ce crezi?...

GASTON. — Dă-mi voie să nu cred nimic, dragul meu. Țin însă să-ți spun, că d-na Argueil, pe care o cunosc de 20 de ani, este femeia cea mai cinstită pe care am cunoscut-o și că acuzația ta este o mișcolie...

ARGUEIL. — Așa? Și dacă ți-aș proba că, la ora asta, Alice este la amantul ei? (Arătându-i un bilet roz). L'am găsit lângă masa ei de toaletă. Nenorocita...

GASTON (după ce a citit biletul, calm). — Reese într'adevăr, din acest petic de hârtie, că un anume Julien, a dat întâlnire d-nei Argueil. Dar tot din acest petic de hârtie mai reese că aceasta este prima întâlnire, de vreme ce scrie: „Consimțiți, vă rog, la ceace doresc de atâta vreme: veniți și petreceți câteva minute la mine!” Vezi, prin urmare, că este prima lor întâlnire și că acest Julien nu este amantul ei.

ARGUEIL. — Dacă n'a fost până acum, este în clipa aceasta, de vreme ce ea a consimțit să se ducă la el.

GASTON. — Dragă Argueil, suntem bărbați, să judecăm liniștit... Și tu, și eu, și alții, mai înainte de a ne însura, am invitat femeia acasă... Dela a te întâlni cu o femeie, până la... catastrofă, trebuie un pas, într'adevăr dar un pas de uriaș!

ARGUEIL. — Un pas greșit! Optimismul tău mă omoară! Admiți tu că o femeie, care consimte să se ducă acasă la un bărbat, nu-și dă seama de greșeala pe care o făptuește? Ar trebui ca acest Julien să fie un idiot și să nu profite de o astfel de greșeală, pentru că optimismul tău să triumfe!

GASTON. — Foarte adevărat, dar, în general, nu întotdeauna! Să judecăm lucrurile și altfel: o femeie se duce acasă la un bărbat, conștientă de greșala pe care o face. Altă femeie se duce mânăta de vrâtejul sentimentului amăgitor, convinsă că va ași cu fața curată și cu fruntea sus. Soția ta face parte din categoria acestei femei. Așa dar, în loc să alergăm ca niște disperați la fața locului, să stăm liniștiți pe câte un scaun și să analizăm faptele.

Acest Julien nu este Julien Berrier, pe care l'întâlneam cam des, în timpurile din urmă la voi acasă?

ARGUEIL. — El este!

GASTON. — Un bărbat simpatic, care lua niște atitudini teatrale și îi plăcea frazele sonore...

ARGUEIL. — Ei da, el este! Și nu-l credeam primejdios pentru o femeie serioasă ca Alice.

GASTON. — Dragul meu prieten, delă Adam și Eva, ființele omenesti n'au fost decât niște creaturi: Din experiența vieții, am învățat că un bărbat este întotdeauna primejdios, când este iubit; iar o femeie nu este „serioasă” când iubeste... Înțelegi?... Iar acum, ca să fiu un bun judecător, te rog să-mi spui toate, așa cum s'a petrecut.

ARGUEIL. — Te rog să fii foarte atent...

Sunt aproape trei sau patru luni, de când observ o schimbare în felul ei de a se purta, în felul ei de a vorbi de a judeca lucrurile și chiar de a privi tot ce o înconjoară... Mai înainte simțeam că purtarea mea o predomină, și că eu eram totul pentru ea... pe urmă, bănuiam că un altul s'a strecurat, hoțeste, alături de mine, în mintea ei... Pentru ea, lupta era groaznică, de oarece celălalt se lupta din răspuțeri să mă șteargă cu totul și repede din mintea ei, spre a triumfa cât mai curând. Chinurile acestea sufletești au produs, între mine și ea o atmosferă aproape de neînțeles.

(Va urma)

Traducere de Cornelia Ionescu

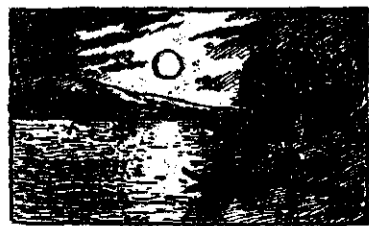
Toamnă 'n suflet

Cad frunzele pale pe 'minsele cărări
Și oboșite păsări văzduhul bat grăbite:
Se lăsd-un vâl de moarte pe 'ndoliate fiori,
Și-un cântec trist se stinge în note risipite.

Chiar râul care curge din umbre de decenii
Tânjește melancolic și murmură a jale:
Iar noaptea cânt se lasă se pare că vedanți
În taină se strecoară sub umbra de pe cale...

O sfântă amintire a vechiului trecut,
Trezește în al meu suflet iluzii noi de viață,
Dar inima mi îmi pare o casă grea de lat
În care plânge toamna cu ploaie și cu ceață!

Florin Protopopescu

FRICA

(Vezi ilustrația din pag. 1)

Sena, curgând printre două maluri păduroase, își isbește apele de un stăvilar ridicat între satele Brusquet și Chastevil, care se privește față în față despărțite de șivoiul fluviului, în acea parte foarte larg. Un luntraș face serviciul d'a trece lumea dintr'un sat la altul peste luciul apii, dar are cursul d'a fi mai totdeauna beat.

Darsot, un parizian care-și petrecea timpul verii pe terasa unei case din Brusquet, vede, coborând coasta spre țârm, pe d-na Gratiemie, o frumoasă care-l fermeca și-l exaspera, în același timp, prin indiferența sarcastică cu care-i vorbea. Încântătoareea femeii fce semn cu batista luntrașului de pe țârmul din poartă să treacă în Chasteville. Luntrașul porneste să răspundă la chemare, dar se clatină rău aplecat pe vesele; era beat și mai rău ca odată.

Parizianul se apleacă să-i ofere să o treacă el cu barca lui, însă d-na refuză.

— E beat rău luntrașul și o să se întâmple nenorocire.

— Ce-ți pasă! îi răspunde răutăcioasă.

— Nu ți-e frică?

— Nu, nu-mi e frică. Și apoi cred că n'o să vi și d-ta cu noi, socotesc.

Infruntat astfel, Darsot îi dăte mâna asprei cochete și se coboară cu ea în barca sosită la mal.

Porniră în larg spre țârmul din față. Ne mai putând bețivul să stăpânească însă vestele, luntrea fu luată de curent și dusă repede spre stăvilarul de care se isbeau apele vijind. Curagioasă imprudentă, cuprinsă de frică, se agăță de gâtul lui Darsot, zicându-i:

— Scapă-mă!

— Liniștește-te că te voi scăpa.

Și luând vâslele în mâinile bețivului care, împotrivindu-se să i le dea, Darsot, c'un pumn strașnic dat în frunte, îl culcă în barcă.

Luptă cu agerime și pricepere și scoase luntrea din curentul primejdios.

Sosind la mal, femeia mândră și rece de pân'aci, îi zâmbi și-l strânse de mână.

Frica de moarte care o străbătuse, deșteptă într'însa o recunoștință și o iubire care corespundea cu iubirea înnamoratului Darsot.

Generații bătuși

Generații poartă săbii,
Să-i privești și-e mare drag,
Dar, schimbându-le'n clomece,
Arfgoși la cap își trag.

N. T.

Cântec de toamnă

Frunze...
Cât au fost pe creangă, sus,
Doru mi l'au aintat
Dar din creangă când s'au dus
Inima mi-au intristat.

Mi-au spus șoapte de amor
Cât au fost pe creangă sus
Dar acum când se cobor
Parcă viața mi-a apus...

Simion Udrea-Bălești

ECOURI

Un roman original. — Henry Dupuy-Mazuel, cunoscut scriitor francez și director al revistei «Monde illustré» a dat la iveală de curând un roman, nou și ca concepție și ca subiect. Autorul descrie în noul său roman „La traversée de Minuit” un mediu și morăvuri puțin cunoscute și „amame” lumea cinematografului. El ne arată viața artiștilor de cinema în cele mai mici amănunte, obiceiurile lor, modul cum se cinematografiază un film și-natural-intriga: o drăgoșe între actori.

Metorul socoptian. — La Londra s'a fondat un comitet care are ca scop rezolvirea enigmei iluzare: existența sau neexistența lui Shakespeare. Cercetările se vor face cu ajutorul importanțelor studii făcute de profesorul Abel Lefranc de la Collège de France. Comitetul va purta numele de «Shakespeare Fellowship» și ca prezident va avea pe sir George Greenwood. Rezultatul cercetărilor vor fi publicate regulat în „The Hackney Spectator”.

Studentii în Rusia. — Starea studenților din Rusia sovietică e de plâns. Din cei 800 studenți de la Institutul de pedagogie medicală din Moscova, 9 zecimi sunt fără domiciliu. Unii dorm în gări, alții sub poduri cei mai mulți își petrec nopțile sub cerul liber, strânși mai mulți în jurul unui foc sărac. Zăcaș sau prin gări și poartă bagajele călătorilor. Fericiți țară.

Teatrul în Madrid. — La Madrid a fost inaugurat de curând un nou teatru „El dorado”. Sala — nu tocmai mare — acustică foarte bună și un aspect vesel plăcut. Ca piesă de deschidere s'a jucat comedia lui Tristan Bernard „Cafeneaua cea mică”, cu excelentul comic Ramón Penza în rolul principal.

Artiști ruși în pribegie. — Artista rusă Vera Jnacovna a cântat cu mare succes la Madrid, în Sociedad Filarmónica Madrileña o serie de cântece vechi franceze din secolul al XVIII-lea. Apoi a interpretat mai multe opere rusești și franțuzești, între cari: Asturiana de Folta, Chanson du Berceau de Musorgsky, Chansons anciennes de Debussy, etc.

O traducere din Chineză. — Tchong-Loh, ministrul Chinei și d-na Lucie Paul-Marguerite au tradus nivelele poetului Kiyun, care a dus în sec. XVIII-lea o viață frumoasă, frământată în tinerețe și încercată cu cine la bătrânețe. Culegerea se numește „Le Lama Rouge” și povestirile cari o compun sunt scoase dintr'o mare lucrare „Les prédictions par petites symptômes”. Găsim în aceste povestiri vechi și pitorești, simplitatea unită cu spiritul fineții și reflexii, cari se potrivesc în orice țară și în orice timpuri.

Marin Amaru

După Lafcadio Hearn

O parabolă budistă

Viețile oamenilor sunt asemenea oalelor de pământ, pe care le face o-larul: oricât de delicat le-ar lucra, tot sunt condamnate să se spargă.

Nimic din ceea ce există, nu va rămâne pentru totdeauna...

Viața e ca și apele râurilor: aleargă, se înăstogolesc, dar nu se mai întore ciodată.

Ca să ajungi la fericire trebuie să-ți ascunzi cele șase poște, tot așa cum își ascunde broasca țestoasă sub carapace, cele șase extremități. Trebuie să aperi gândul de asalturile dorinței și durerii, după cum se apără o cetate cu ajutorul tranșelor și întăriturilor sale...

Astfel vorbea în „Gathas” Cakya-Muni... și parabola următoare povestită de el în timpurile vechi și tradusă în chinezește, după manuscrisul original, poate fi găsită în cartea 51-a a lui „Fa-Youeu-Tchou-Ling”.

Un tată și cu fiul său lucrau odată pe câmp, tocmai în timpul când umblau șerpui. Una din aceste reptile îl mușcă pe tânăr, care muri numai decăt, fiindcă nu există nici un leac pentru combaterea veninului provenit din mușcătura șarpei cu glugă. După câteva clipe dela mușcătură, ochii se împăinjinesc și inima nu mai bate.

Tatăl își văzu fiul mort, întins la picioarele lui; furnicile începură să se învârtescă în jurul cadavrului. Dar tatăl nu zise nimic: își reluă lucrul, și liniștit, ara pământul.

Un brahman, care trecu pe acolo, fu martor la această scenă; și se miră de tatăl acesta, care cu ochii ucați putea să lucreze, ca și când nimic nu s'ar fi întâmplat.

Atunci îl întrebă.

— Al cui fiu era tânărul acesta, care-i mort în fața ta?

— Era propriul meu fiu, răspunde plugarul fără să înceteze lucrul.

— Dar dacă era fiul tău, cum se face că te găsești așa de liniștit și fără lacrimi.

— Nebunie! făcu plugarul. Nebunie! În momentul nașterii, omul face primul său pas către moarte.

Deplina maturitate e de asemenea începutul declinului. Bunurile sunt răsplătite și răul pedepsit.

La ce servesc deci durerea și lacrimile? Nu mai au nici o putere față de morți. Bunul meu brahman, te duci spre cetate? Dacă da, te rog, treci prin fața casei mele și spunei soției mele, că fiul nostru nu mai este, și să mi trimeată mâncarea pentru prânz.

— O, ce fel de om e acesta? strigă brahmanul! Ei moare fiul și nu plânge... trupul mort zace sub arșița soarelui și nu-și încetează lucrul... Furnicile roesc în jurul lui și nu se gândesc decât la masa de prânz... Nu...

În el aici milă și nici un fel de sentiment omenesc!

Astfel își vorbi brahmanul. Din curiozitate, se îndreptă spre căminul tânărului, și când zări pe mama tânărului, îi zise:

— Femeie, fiul tău a murit, mușcat de un șarpe cu glugă. Bărbatul tău foarte liniștit, m'a rugat să-ți spui să-i duci mâncare... Dar, și tu rămâi nesimțitoare la moartea fiului tău? Nu-l plângi de loc?

Și mama îi răspunse:

— Domnule, acest fiu, de care mi vorbiți, n'a primit dela părinți decât o viață trecătoare. Abia îndrăsnearm să-l numesc fiul meu, că a scăpat și nu stătea în puterea mea să-l rețiu. Era asemenea călătorului care se oprește la han. Călătorul se odihnește, apoi își reia drumul. Poate hanul să-l oprească? Aceste sunt raporturile dintre mamă și fiu. Când vine și se duce, că pleacă, sau rămâne, mama n'are nici o putere asupra copilului său. Fiul meu și-a îndeplinit soarta: dela această soartă nimeni nu-l putea scăpa...

Pentru ce să ne văicărăm de un lucru de neînălțurat?

Atunci brahmanul, foarte surprins, se întoarse spre sora mai mare a mortului, o fată în plină dezvoltare a frumuseții, și-i zise:

— Fratele tău nu mai există, nu-l plângi?

Dar ea îi răspuns tot prin comparații:

— Câte odată, zise ea, pătrunde în pădure câte un lemnar mare și puternic. Incepe să doboare arbori uriași, și apoi, îi leagă la un loc ca să formeze o plută. Apoi dă drumul plutei pe anele râurilor. Dar, deodată se ridică un vânt furios: sbuciumate de puterea vântului, valurile se sparg de plută, pe care o aruncă la dreapta și la stânga, până când o rupe. Atunci, cu rentul desparte bărnele, care se răslătesc, plutind ici și colo, ca să nu se mai regăsească niciodată. Așa a fost și soarta fratelui meu. Am fost despărțiți pentru totdeauna, viața și moartea, n'au timp fix. Fie viața noastră scurtă, sau lungă, nu suntem uniți decât pentru o perioadă foarte scurtă. Fratele meu și-a isprăvit timpul hărăzit să-l petreacă pe pământ. Fiecare din noi urmează o soartă, care nu poate fi schimbată. Nu-mi era îngăduit să ocrotesc sau să scap viața fratelui meu. Dece așa plânge pentru un lucru, pe care nu l'as fi putut împiedeca.

Brahmanul, din ce în ce mai mirat, se îndreptă spre femeia mortului și îi zise:

— Și tu, pe sânul căreia a adormit de-atâtea ori, nu te vaiți că ți-ai pierdut bărbatul, așa de tânăr și de frumos, care ți-a fost răpit în plină putere a vitalității lui?

— Două păsări, una venind dela Nord și alta dela Sud se întâlnesc și se privesc în ochi. Ele sbor una în ju-

rul celeilalte, și printr'o comună înțelegere, își caută acelaș pom, sau acelaș vârf de minaret, ca să se odihnească până la ivirea zorilor. Așa a fost soarta noastră. Când răsăritul își trimite razele lui de aur, cele două păsări, părăsind adăpostul lor de-o noapte, sboară în direcții deosebite, fiecare, în căutarea hranei. Dacă fatalitatea va voi, se vor întâlni din nou. Dacă nu, nu se vor mai vedea niciodată. Tot așa a fost cu bărbatul meu și cu mine.

Când l'a cuprins moartea, destinul își îndeplinesc rostul. Nu-mi era dat să-l scap! Dece a-și vărsa lacrimi!

În cele din urmă, brahmanul întrebă pe sclavul tânărului plugar:

— Sclavule, stăpânul tău a murit... Dece nu-l plângi?

SPORTIVE

Principiile Water-Polului

Chestiuni nautice

De Henri Decoin, ex-căpitanul echipei Franței

Water polul este exact în apă ceea ce este foțt ballul pe pământ. Echipele sunt compuse din șapte jucători, împărțiți după forma următoare: un portar, doi fundași, un mijlocas, trei înaintași. Jocul e cuprins într'un basin cu lungimea maximă de 27 metri și cu lărgimea maximă de 18 metri. Se poate juca deasemenea într'un basin cu lungimea minimă de 9 metri, dar frumusețea jocului se micșorează și dribblingurile sunt, pentru a zice astfel, imposibile.

Pentru a dribla balonul se lovește cu capul, servindu-se, pentru a dirigea, de mișcările brațului. Ca și la rugby, există și la water-polo plaquatul.

Un om poate fi plaquat când el ține balonul. Jucătorul se plaquează practicând pe umerii sau pe capul său o presiune (o forță) din tot corpul, până ce se scufundă cu totul în apă sau dă drumul balonului.

Jucătorii de water-polo trebuiesc selecționați dintre înotătorii cei mai luți și mai rezistenți. Când se va ști că durata unei partide de water-polo este de 40 minute, în care nu se socotește timpul scurs între un goal marcat și noua plecare, nici timpul luat cu greșelile, se va constata că jocul de water-polo nu poate fi decât apanagiul atleților veritabili.

Nu sunt rare cazurile când s'au văzut matchuri de water-polo, cari au durat treizeci și patruzeci minute.

Și sclavul, ca și ceilalți, răspunse prin comparații:

— Stăpânul meu și cu mine, nu eram uniți decât prin voia destinului. Nu eram decât un vițel în urma unui taur. Taurul a fost omorât: vițelul n'ar fi putut să-l scape de toporul măcelarului, fiindcă gemetele lui slabe n'ar fi fost auzite. Dece așa plânge dar, când nici eu singur nu știu clipa în care voi fi chemat la moarte?

Și brahmanul rămase încrămențit să privească contururile delicate ale femeilor... Grăbite și ușoare, alergau luminate de razele auri ce veneau de afară, ocupate cu pregătirea mâncării de prânz a plugarului singuratec și liniștit care lucra acolo, pe câmp...

Adina Bratu

Efortul ce trebuie să producă un jucător în această bucată de vreme este imaginabil pentru unul care n'a practicat niciodată acest joc.

Singurul fel de a înota, practicat la water-polo, este „crawl”. El este superior lui „trudgeon”, în sensul că picioarele sunt neîncetate la suprafață și permit, fără a da lovituri de picior, aceasta fiind o greșală, de a ține pe adversar la distanță în timpul unui dribbling.

Mult mai iute decât „trudgeon” el permite jucătorului de a se demasca la un passe, de a dribla până înaintea porței și, grație distanței pe care a dobândit-o asupra adversarului său cel mai apropiat, de a reuși acest goal.

În rezumat, water-polo poate fi considerat ca jocul cel mai athletic și că adevăratul criteriu al valorii atletice al unui înotător.

P. B. M.

CITIȚI ZIARUL Științelor populare și al Călătoriilor

Azare în fie-care Marți ou interesante articole de popularizarea științelor, povestiri istorice și ilustrațiuni.

Abonamentele se fac numai anual și costă
60 lei în țară, 120 lei în străinătate

— 1 leu ex. platur —